

Militærudgifter. At vi nu ere naaede op til, at mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ af Statens stærkt stigende Indtægter anvendes i militære Øjemed, kunne vi ikke andet end paa det bestemteste protestere imod. Men, som sagt, det nytter os intet, her staar et kompakt Flertal, sammensat af 3 forskellige Partier, der alle kappes i Bestræbelsen om at bringe vore Militærudgifter til Vejs. Men det faar saa ogsaa være dem, der bære Ansvar for det. Det bliver altsaa et af de Resultater, de fra denne Samling have at bringe ud til deres Vælgere.

Zahle: Idet jeg henviser til de Udtalelser, jeg havde Lejlighed til at fremkomme med, da det foreliggende Lovforslag var til første Behandling, kan jeg fatte mig i Korthed. De Ændringsforslag, der her ere stillede, ere Udtryk for de Anskuelse, jeg den Gang havde Lejlighed til at give Ordet.

Ændringsforslaget under Nr. 1 gaar ud paa at give Marineministeren den Bemyndigelse, som han ønsker, til at sælge en Del af Flaadens udrangerede Skibe, men med den Tilføjelse, at de Penge, der derfor indvindes, skulle gaa ind i Statskassen. Jeg pegede allerede ved første Behandling paa det uheldige i at knytte Anskaffelsen af det ny til Salget af det gamle paa en saadan Maade, at Pengene ligesom gik udenom Statskassen. Man kunde let derved komme ind paa en Anskuelse, ifølge hvilken vort Militærvesen danner en Stat i Staten, saaledes at den selv ejer de Grunde, de Bygninger og hele det Materiel, som af Staten er henlagt til Militærvesenets Brug. En saadan Opfattelse vilde ikke alene være urigtig, men i høj Grad uheldig, og man bør derfor her, da der byder sig en Lejlighed dertil, modarbejde en saadan Anskuelse derved, at man lader de for Salget af disse Skibe indkomne Beløb indgaa direkte i Statskassen.

Og naar disse Penge ere gaaede i Statskassen, saa er det min Opfattelse, at det ikke er nødvendigt — i hvert Fald ikke for Tiden — at bygge nogen anden Kaserne for vore Marinesoldater, thi vi vide jo ikke, hvilken Ordning af hele vort Militærvesen der skal indtræde, naar Forsvarskommissionen en Gang er bleven fær-

dig. Denne Kommission, der jo allerede har siddet saa længe, at der er kommet et stærkt komisk Skær over den, maa jo dog en Gang høre op at sidde, der maa jo da fremkomme Forslag til en ny Ordning af vort hele Militærvesen, og der vil vel ogsaa komme en ny Ordning af vort Militærvesen. Hvorvidt man saa faar Brug for en Marinekaserne, og om det er hensigtsmæssigt, at denne kommer til at ligge paa det Sted, her er foreslaaet, ved ingen noget bestemt om. Det kan heller ikke Forsvarskommissionen vide noget bestemt om. Der kommer jo ikke noget ud fra Forsvarskommissionen, men saa meget have vi dog alle paa forskellig Maade faaet at vide, at i Virkeligheden har Forsvarskommissionen ikke faaet nogen Oplysning om noget som helst, som gør den klogere paa vort Militærvesen, end vi andre her, og heller ikke kan man derfra vente Forslag, som bringe Løsningen af denne Sag . . .

Formanden: Det kan det ærede Medlem ikke vide noget om.

Zahle: Ja, ja, min Opfattelse vil, naar Kommissionens Betænkning en Gang kommer til at foreligge, alligevel nok vise sig at være den rigtige, saa en Udtalelse fra Forsvarskommissionen om dette Spørgsmaal er i Virkeligheden uden nogen Værdi. Hvilken Ordning der vil komme til at foreligge, naar en Gang Forsvarskommissionens Betænkning er bleven afgiven, kan Forsvarskommissionen jo heller ikke som saadan vide noget som helst om. Efter al Sandsynlighed vil der ikke fra denne Kommission fremkomme noget Forslag, som kommer med Enstemmighed eller blot fra et betydeligt Flertal, og Kommissionen kan intet som helst vide om, hvad der endelig vil blive Lov og Grundlaget for den ny Ordning her i Landet. Den ny Ordning kan derfor meget vel blive saaledes, at det ikke er hensigtsmæssigt at have Marinekasernen liggende der ude, hvor det nu er foreslaaet at lægge den. Og hvis Orlogsværftet skulde blive ophevet, hvad der jo fra mange Sider undertiden har været Tale om, vilde det blive uheldigt at have Kasernen liggende paa det nu foreslaaede Sted.